

bolgárok „ösellenségnek” tekintik. Az országok közti feszültségek okai még mindig a múlt századi Balkán-háborúkra vezethetők vissza. Macedóniát a bolgárok „saját gyermek”-nek tekintik.

A kommunizmus alatt lefojtott nacionalista érzelmek csak növelték az emberek Macedónia iránti érzékenységét. A bolgár történészek azt állítják, hogy a középkorban Macedónia mindig bolgár uralom alatt állt. Ezért Bulgária egyetért azzal, hogy Macedónia külön váljon Jugoszláviától, és támogatja az erre irányuló törekvéseket. Bolgár és jugoszláv történészek a mai napig vitatkoznak Macedónia hovatartozása felett. A bolgárok elismerik ugyan Macedónia szuverenitását, de tagadják a macedón nemzeti identitás létezését. Azt is állítják, hogy nincs is önálló macedón nyelv, mert az nem más, mint egy bolgár nyelvjárás.

Bulgária regionális külpolitikáját tehetetlenség, bizonytalanság jellemzi, ami a rendszerváltás átmeneti időszakának befolyása alatt áll. Hozzájárul még ehhez a katonai erők felkészületlensége.

Bolgár politológusok azt vizsgálják, vajon a gazdaság megerősödése lehetővé teszi-e a hadsereg modernizálását. A jelenlegi helyzetben Bulgáriának egyszerű alkalma lesz egy új, a múlt hibáit kiküszöbölő tartósan stabil állam megszervezésére, melynek révén az ország a Balkán meghatározó tényezőjévé válhat. Ennek az ambíciónak a jegyében törekszik Bulgária a NATO elvárások mielőbbi teljesítésére.

Bulgária és Macedónia nagyságrendekkel növelheti kereskedelmi forgalmát. A két ország nem engedi saját területének igénybe vételét a másik ország elleni támadás előkészítésére. A két ország nem tűri saját területén a másik ország elleni propaganda-tevékenységet sem.

Bulgária pénzegysége a leva, már az IMF egyetértésével az euróhoz kötött. Az IMF 1999. márciusi jelentésében elismerően nyilatkozott az ország határozott gazdasági reformtörekvéseiről, a privatizáció előrehaladásáról, de még nem tartotta elégségesnek az eredményeket.

Bulgária és Macedónia között érzékelhető feszültség uralkodik a nyelvhasználat tekintetében. A bolgárok véleménye szerint országukban nincs macedón kisebbség, ezért fölöslegesnek tartanak mindenféle nyelvi rendezést, úgy vélik, létezik ugyan egy népcsoport, amely egy csak általuk használt olyan nyelvjárást beszél, de éppúgy bolgárok, mint a többség. (Ez a fel fogás kísértetiesen hasonlít a románokéhoz a csángó magyarokra vonatkozóan.)

A valódi és tartós megoldás határozottan kizárná a nacionalizmus érvényesülését mind a területi, mind politikai és kulturális értelemben, és kifejezné a csökkenő nemzeti öntudat kulturális karakterének kodifikálhatatlanságát. A két ország többnemzetiségű kompozíciójának problematikája nem képes folyamatos gazdasági veszteségek elviselésére. Ami az IMF gazdasági jelentését illeti, azt javasolják, hogy mindkét kormány gyorsítsa még jobban a gazdasági átalakulást, szüntesse meg a korrupciót, és intézményesítse a kormányzat elszámoltathatóságának feltételeit.

Kádár József

Az EU kiterjesztése és a balti államok

Arnswald, Sven: EU enlargement and the Baltic states. = The incremental making of new members. Ulkopoliittinen Instituutti & Institut für Europäische Politik 265 p.

A balti országok csatlakozása az Európai Unióhoz jelentős mértékben támogatja Észak-Európa hosszú távú stabilitását. Bár a balti államok figyelemre méltó eredményt értek el

gazdasági és politikai rendszerüknek EU-ba integrálása terén, mégis sok még a tennivaló az állami intézmények reformálása és átalakulása ügyében.

Az EU-nak is vannak feladatai e téren. Mindenekelőtt folytatnia kell a pénzügyi és technológiai szponzorálást a balti államokban is. Ennek egyik akadálya, hogy az EU-nak nincs egységes stratégiája a szervezet bővítésére. Az ilyen stratégiának szükségképpen tartalmaznia kell az Oroszországgal kapcsolatos politikai és katonai konszolidáció megalapozását, kisebbségvédelem intézményesítését és a gazdaság gyenge pontjainak feltárását a csatlakozást megelőzően.

Reális számítások szerint mindhárom balti állam tagja lehet a közösségnek az évtized második felében. Nem volt magától értetődő, de meglehetősen érdekes fejlemény, hogy 1997 decemberében legalább egy balti állam – Észtország – meghívást kapott az EU-tól felvételi tárgyalások megkezdésére. Az Európai Bizottság 1999. decemberi helsinki ülészakán meghívták Lettországot és Litvániát is, és ezek az országok azóta folyamatosan részt vesznek a felvételi tárgyalásokon. Megfigyelhető azonban, hogy ezek a tárgyalások nem zajlanak le olyan simán, mint ahogyan azt az új, belépésre várók elképzelték. Csak 1995-ben fogadta el az EU a balti államokat mint csatlakozásra jelentkezőket, ami természetesen kötelezettség nélküli, távoli lehetőséget jelentett a csatlakozásra. Az 1995–1999-ig terjedő időszakban a balti államok felkészültek a valamennyi EU-tagjelöltnek támasztott feltételek elfogadására, ami ma már része az EU bővítési stratégiájának.

A balti államok történelmi múltja – a Szovjetunió integráns részeként létezés – akadályozhatja, de legalábbis nehezíti a felvételi tárgyalásokat. Az EU-tagországok viszont kénytelenek szembenézni bizonyos kihívásokkal, melyek a balti államok jogilag teljes értékű csatlakozása után jelentkezhetnek. Ezek nem katonai jellegűek, de mégis csak veszélyforrások, úm.: nemzetközi szervezett bűnözés, illegális nemzetközi migráció, az emberi és kisebbségi jogok biztosítása körüli anomáliák, valamint a környezet szennyezése, a nukleáris biztonság – melynek problémáit a balti államok az 50 éves szovjet uralomtól örökölték –, és amelyek ma is kötődésre kényszeríti őket a nagy szomszédhoz. Nyugat-Európa attól tart, hogy ezek a jelenségek átterjednek területükre és a Balti-tenger az illegális kereskedelem tranzit útvonalává válik. Továbbá: a határok még most is vitatottak a balti államok és az Orosz Föderáció között, de az EU-nak számolnia kell a nagyszámú orosznyelvű kisebbséggel is. Ez az a pont, ahol az orosz tényező jelentős szerepet játszhat. Az orosz katonai egységeket kivonták a balti államokból, és – nagyon fontos – a három ország EU-csatlakozási lehetőségei ellen nem volt lényegbevágó tiltakozás Moszkva részéről.

Az EU bővítésének eddig négy, egymást követő állomása volt: először Dánia, Írország és az Egyesült Királyság csatlakozott 1973-ban, őket követte Görögország 1981-ben, majd Spanyolország és Portugália lett a közösség tagja 1986-ban, végül 1995-ben Ausztria, Finnország és Svédország csatlakozott az EU-hoz. Az EU bővítése nem jelenti, jelentheti a tagországok eddig elért eredményeiknek – különösen az igazságügynek és a honvédelemnek –, tehát a belső biztonságnak veszélyeztetését. A bővítést inkább úgy kell tekinteni, mint a nemzetközi bűnözés elleni harc eddiginél hatékonyabb útját.

A balti államok EU-hoz csatlakozásánál a következő kérdésekkel kell szembenézni: 1. Milyen kilátása van Észtországnak, Lettországnak és Litvániának arra, hogy felvegyék őket teljes jogú tagnak? 2. Hogyan fogja az EU rendszerébe beépíteni a balti régióban bekövetkező változásokat? 3. Hogyan fogja az EU saját bővítési projektjével elősegíteni saját védelmi vonalainak átrendezését?

A baltiak szempontjából az Európához csatlakozás korábban elsősorban külpolitikai kérdés volt, de ez ma már nagyobb részt belső, nemzeti és politikai megosztást eredményez. Ennek tükrében megfigyelhető, hogy az EU szerkezete és intézményei tipikusak és

normálisak, néha fájdalmas intézkedésekkel, de szükségszerűen lépésről-lépésre igyekeznek az európai politikát „belpolitikává” alakítani. Érdemes azonban visszatekinteni a Német Szövetségi Köztársaság egyesítése során néha drámai megjelenésben keletkezett nagy politikai és apró emberi problémákra.

A balti államoknak a helsinki határozatok azt jelentik, hogy végre feljutottak egy magasabb, közvetítő fokra külpolitikai elképzeléseik létráján, ami végül a teljes jogú EU-tagsághoz vezet, és így visszaintegrálódhatnak a nyugat-európai közösségbe. Az úton azonban külső segítség nélkül szinte lehetetlen végigmenni. Az EU tisztában van ezzel, ezért a balti államok számára több programot biztosított. Ilyen a PHARE-program, melynek igénybe vételével a piacátalakítási törekvések támogathatók. Az Európai Tanács 1999. március 24–25-én Berlinben megtartott ülésén új pénzügyi perspektívákat nyújtott a bővítés elősegítésére a 2000–2006-ig terjedő időszakra. Az államelnökök és kormányfők megállapodtak, hogy évi 1,56 milliárd euró nagyságrendű forrást bocsátanak a PHARE-program rendelkezésére.

Az EU-segítség két kulcsfontosságú területre összpontosított: költségvetés 30%-a intézményi, 70%-a pedig beruházási projektek megvalósítására szolgál. A PHARE-programtól 1992 és 1999 között Észtország 187 millió eurót, Lettország 248 millió eurót és Litvánia 328 millió eurót kapott. A SAPARD (Special Accession Programme for Agriculture and Rural Development) hivatott segíteni a mezőgazdaság strukturális beilleszkedését és az elmaradottabb vidéki körzeteket, valamint a Közös Mezőgazdasági Politika megvalósítását. A SAPARD költségvetése a 2000–2006-ig terjedő időszakra 520 millió eurót tett ki. Az igénybevétel időben korlátozott: 2000. január 1-jétől a teljes jogú tagság elnyeréséig tart.

A pénzügyi támogatás mellett azonban vannak még olyan kérdések, melyek helyes megválaszolásakor a „leckét meg kell tanulni”. Az orosz krízis nem csak negatív hatást fejtett ki. Lehetőséget és lendületet adott a balti vállalkozások átalakítására, modernizálására. A vállalatok speciális munkaerőket képeztek ki, csökkentették a munkakényszert, és átirányították exportjukat. Tény az, hogy pl. a litván kivitel mindezek hatására 13%-kal növekedett. Ezzel kapcsolatban megállapítható, hogy a balti vállalatok gyorsan tudnak váltani és alkalmazkodni az új környezethez. Végeredményben azt lehet mondani, hogy Észtország, Lettország és Litvánia fontos haladást ért el a gazdasági függetlenség elnyeréséért, és az orosz függőségből a szabadon választott EU-szervezetbe integrálódás felé halad. A következő tíz év kihívása lesz a reformok, a demokratikus folyamatok felépítése és elterjesztése, a magánvállalkozások fejlesztése és a nemzetközi integráció folytatása. Nem szabad azonban elfeledkezni a kis- és középvállalkozásokról, ezek fontosságát nem lehet túlbecsülni: a gazdaság sikeres átalakulása alkalmat ad az átszervezésre, innovációra és fejlődésre.

A tervezett és megvalósuló projektek csak belső és külső biztonság körülményei között képzelhetők el. Az EU-nak fontos szerepe van abban, hogy az átalakulás feltételei a Balti-tenger térségében biztosítottak legyenek. Ellentétben a NATO-val – csak meghatározott eszközökkel rendelkeznek, és módjuk van a biztonság fenntartására. Az EU-nak tovább kell fejlesztenie azt a képességét, hogy biztonsági ügyeit más országokkal rendezni tudja. Ezek nem katonai fogalmak, hanem tartalmazzák a gazdasági életet befolyásoló tényezőket, a környezeti és szociális gondokat. A NATO is szélesíti látókörét, de a Szövetség nem kíván kapcsolatban állni olyan államokkal, ahol a szervezett bűnözés működik, a határok ellenőrizhetetlenül átjárhatóak, ökológiai problémák vannak, és nagy az etnikai migráció.

A jövő jelszava: kooperatív biztonság, és ez vonatkozik a Balti-tenger körzetére is. Arra még senki sem tudja a választ, hogyan lehet a balti államokat NATO szervezetbe állítani? Ezt Oroszország egyértelmű provokációnak tekintené, és az is biztos, hogy a Balti-tenger térségében nem képzelhető el biztonság stabil Oroszország nélkül. A balti államoknak még az is feladatát képezi, hogy ezt a gondolatot, talán inkább ténynek nevezhető, elfogadtassák saját országuk népével. Figyelembe kell azt is venni, hogy a három balti államból kettőben – Észtországban és Lettországban – jelentős számú az orosz nyelvű kisebbség. Az Európai Parlament észrevétele szerint: ahogy az orosz kisebbséget kezelik a balti államokban, az a destabilizálódás veszélyét hordozza, és hátrányosan befolyásolhatja kapcsolatukat az EU-val, a NATO-val és Oroszországgal. Az Európai Bizottság és az Európai Parlament rendszeresen figyelemmel kíséri a helyzet alakulását. Az Európai Parlament többször nyomást gyakorolt a felvételre váró balti államokra, hogy tartsák be a koppenhágai politikai kritériumokat. Az EU politikájában fontos szerepet kap az emberi jogok és a kisebbségek védelme. Ezek alapvető elemei az EU céljainak. Az EU mastrichti szerződése (1993. november 1-jén lépett életbe) jelezte az EU politikájának új szakaszát, különös tekintettel az emberi jogokra és a demokratikus alapelvekre. Az Európai Parlament álláspontja szerint az EU politikájában elsőbbséget kell élveznie az emberi jogok érvényesülésének, és az EU-tagországok kötelessége válaszütemkedéseket hozni ezek megsértői ellen. Az EU fejlesztési politikájának pedig fejlesztési kooperációkkal kell elősegíteni a konszolidált demokrácia kialakulását. Végeredményben azt lehet mondani, hogy összehasonlítva más politikai társulásokkal, az EU-ban található meg az emberi jogok legfejlettebb formája.

Az EU nemzeti kisebbségei különös védelmet igénylő csoportba tartoznak, mert minden kisebbséggel kapcsolatos feszültség közvetlen veszélyt jelent Európa békéjére! Európában is léteznek különböző vélemények, törekvések, miszerint az egyik felfogásban a kisebbség magas fokú integrálását a többségi társadalomba tartják támogathatónak, a másik viszont az asszimilációt tartja helyesebbnek. Az Európa Tanács kompromisszumos megoldást javasol. Az emberi jogoknak és a demokratikus alapelveknek a felek közös érdekévé kell válni, és a köztük kialakuló párbeszéd szerves részét kell képezzék. Ezt a nézetet az EU bizottsága nem találta hatásosnak. Az EU nem kíván passzív szemlélője lenni a balti eseményeknek. Különböző programokkal hozzájárul az emberi és kisebbségi jogok védelméhez. Projektekkel támogatják a rasszizmus és xenofóbia visszaszorítását, a szólás-szabadságot és konszolidált polgári társadalom kialakulását. Ilyen volt például a „Balladur Terv”, ami a balti államok és Oroszország között az orosz nyelvű kisebbség ügyében kialakult vitát csökkentette, ha megszüntetni nem is tudta. Az orosz kisebbség jelenléte a balti államokban nehezíti a nemzetépítési munkáját. Ellentétben az észtországi és lettországi helyzettel, Litvániában a lakosság összetétele szinte homogénnek mondható, 82%-a litván. Az orosz kisebbség mindössze 8%. Az állampolgársági törvény (1991) automatikusan adott minden lakosnak állampolgárságot, függetlenül attól, hogy milyen nemzetiségű, mennyi ideje él az országban, vagy beszéli-e az ország nyelvét.

Ettől teljesen eltérő a kép Észtországban és Lettországban. Észtországban 400 ezer orosz él, ami 28%-ot jelent. Lettországban még több, az összlakosság 32%-a. A nagyszámú orosz jelentéket a Molotov-Ribbentrop-paktum után bekövetkezett orosz megszállás, majd a háborús események, az ezt követő deportálások és oroszok betelepítése eredményezte.

Észtország és Lettország 1991-ben nyerte vissza függetlenségét, és haladéktalanul elkezdtek a nemzet építését, ami az elvesztett államiség, a széttört kulturális örökség és a nemzeti identitástudat helyreállítását célozta. Az orosz etnikum nehezen tudta elviselni,

hogy hirtelen kisebbséggé váltak egy kis országban, mikor azelőtt egy nagyhatalom többségéhez tartoztak. Az oroszok kényszerítették a balti országok lakosságát az orosz nyelv használatára, így az oroszok nem tanulták meg a helyi nyelveket. Az 1991-es fordulat következtében az azóta is folyamatosan nehézségeket okoz. Észtország az állampolgárság megszerzését feltételekhez köti, melyeket az orosz kisebbség vagy nem akar, vagy nem tud teljesíteni. A feltételek közé tartozik a nyelv ismerete. Az EU PHARE-programjában segíti, és pénzbeli támogatással könnyíti a nyelvtanulást. Az észt kormány tárca nélküli minisztert nevezett ki az etnikai problémák koordinálására. Szervezetbe állították az „államnyelv”-oktatókat, hogy könnyítsék a kisebbség nyelvtanulását. Így jelentős haladás észlelhető e téren is. Nem lehet figyelmen kívül hagyni az EU és más külföldi szervezetek nyomását az észt kormányra, ami felgyorsította a kisebbségi kérdések rendezését.

Lettország helyzete hasonló Észtorszáéhoz. Egy EU-vizsgálóbizottság 1998-ban megállapította, hogy a lett intézmények lassanként már teljesítik a koppenhágai politikai kritériumokat. Jelentős haladás mutatkozik a nem állampolgárok integrálása terén. Támogatják a lett nyelv tanulását. Az állampolgárság megszerzését szigorú feltételekhez kötik. Szavazati jog, közalkalmazotti munkahelyek, földtulajdonlás joga stb. csak állampolgárt illet meg. A lett nyelvtörvény 1998-ban lépett hatályba, még mindig nem konform a nyugat-európaival.

Végül is megállapítható, hogy amíg az EU-szerződés 6 (1) szakaszában lefektetett alapelveket, a balti államok nem sértik, és a koppenhágai politikai kritériumokat (intézményes stabilitás garantálja a demokráciát és a törvény szabályait) teljesítik, addig az EU a kisebbségek integrálásának kérdését elsősorban nemzeti vagy balti problémának és feladatnak tekinti. Maradt még egy sajtósági észrevétel az EU-tagországok részéről: előfordulhat, hogy az EU közvetlenül érintett lesz egy Moszkva és Tallinn/Riga között kialakult, az orosz kisebbség problémáit felölelő konfliktusban. Ez idő szerint lehetetlen egyszerű megoldást találni a konfliktus feloldására. A két balti államban élő oroszok többsége idővel integrálódik állampolgárként a nemzet többségébe, feltéve, ha mind Moszkva, mind Tallinn/Riga felismeri ezt a közös érdekű megoldást, ami mindkét fél számára elfogadható.

A kisebbségi problémákkal azonos vagy inkább még azt meg is haladó problémakör a környezetvédelem. Ezen belül is a nukleáris biztonság, ami jogi megközelítésen felüli prioritást igényel. A kérdés az, hogyan lehet a nukleáris biztonságot garantálni? A nukleáris biztonság az EU-tagságra váró közép- és kelet-európai országok valós politikai ügye és egyben kihívás az EU-bővítés folyamatában. A nukleáris biztonság hiánya fenyegeti a környezetet, és különösen érzékeny pont ez az 1986-os Csernobilban történt nukleáris robbanás óta. Az EU-tagállamok fokozott figyelemmel foglalkoznak a közép- és kelet-európai országok nukleáris biztonsági szintjével. Az EU Bizottság helyzetjelentése 1999-ben felveti a nukleáris biztonság magas szinten tartásának szükségességét az egész európai kontinensre kiterjedően. Az EU átfogó stratégiája ezen a területen nemcsak a nukleáris kockázat csökkentését célozza, ami összefüggésben áll a nukleáris energia nem katonai célú felhasználásával, hanem kiterjeszti az általános biztonsági szintet az energiatermelésre, valamint a nukleáris hulladék kezelésére.

Az EU segítsége kiterjed a tagfelvételre váró országok energiaszektorára a PHARE-program keretei között. Ezek nem csak segítséget jelentenek az érintett országoknak, de az EU ellenőrző funkcióját is megkönnyítik. Példa erre a svédek által adományozott ionhasító egység, amit az Ignalina Nukleáris Power Plant (INPP) kapott, és segítette a litván hatóságokat. A segítségnyújtás egyben önvédelem is volt a svédek részéről, mert az INPP nukleáris energiatermelő, a SZU-ból örökölt RBMK Csernobil-típusú üzem veszélyezteti a Balti-öböl térségét. A Nyugatnak az a célja, hogy hosszú távon biztonságot teremtsen a kontinensen, ideértve az elégtelen biztonsági rendszerrel működő erőművek alternatív

energiaforrásokkal való kiváltását. Ebben a kérdésben döntő lesz a „költség-haszon” kalkuláció, időtengelyre helyezve.

A balti államok problémaköre az EU-tagsághoz vezető úton igen súlyos teher, de legalább ugyanennyi gondot okoz az EU-tagországoknak is. Meghatározhatja bővítési politikájukat. Mindenesetre megállapítható, hogy a balti országok jelentős eredményeket értek el a gazdasági integráció vonalán. Piac szempontjából már közel állnak az EU-hoz.

Kritikus pont viszont a gyengén vagy egyáltalán nem őrzött határok helyzete. Ellensúlyozásképpen az EU foglalkozik azzal a gondolattal, hogy „Európai Határvédelmi Szervezetet” hoz létre, melynek feladata lenne a közösség valamennyi határőrizeti szervének ellenőrzése. Ami a honvédségi és állampolgári ügyeket illeti, az EU-nak kell többet tennie, mint amit eddig tett.

A balti államok környezeti problematikája nemcsak az országokat, de az egész Balti-tenger térségét érinti. Ez még hosszabb távon is sok nehézséget fog támasztani az EU-bővítés folyamán. A gyakorlatban a bővítés maradhat kis adagokra bontott, lépésről-lépésre terjedő integrációs folyamat, ami csak azokra az országokra vonatkozik, melyek teljesíteni tudják a belépés feltételeit. Más részről a Koszovó-dráma hátrányosan befolyásolja a bővítést, geopolitikailag stabilitási kérdések túlsúlyba kerültek.

„Helsinki” után még mindig hiányzik egy valóságos bővítési stratégia meghatározása. Ez különösen igaz Oroszország és a balti államok kapcsolatára, amikor a csatlakozás kérdése felvetődik. Az EU folyamatosan dolgozik a kollektív identitás megjelenítésén, tekintettel jövőbeni státusára, szerepére és erejére Európán belül és a világ ügyeit tekintve. Moszkva úgy értékeli az EU elsőbbségét, mint piacközösség, és jelentősen érintik a gazdasági veszteségek, amik a balti államok EU-hoz csatlakozása után érik majd. Moszkvában is vannak azonban gondolkodó emberek, akik felismerik a „schengenizálódás” hátrányait, a lengyelországi és a balti államok határ-, vámellenőrzése szigorítását és ennek következményeit. Talán ez enyhíthet a balti államok és Moszkva között kialakult viták hevességén, különös tekintettel Kalinyingrád elszigetelődésének veszélyére. Remélhető, hogy az EU stratégiája, konfliktust feloldó törekvése csökkenti a potenciális ütközéseket a balti államok és Moszkva között, és a felszabaduló energiát a kontinens délkeleti felére lehet koncentrálni, az Európát érintő nagy balkáni problémák rendezésére.

Kádár József

Lidércnyomássá válik egy álom? Törökország belépése az Európai Unióba

*Aydinli, Ersel – Waxman, Dov: A dream become nightmare? Turkey's entry into the European Union.
= Current History, 100. vol. 2001. 649. no. 381–388. p.*

A gazdasági válsággal küszködő, koalíciós kormány által irányított török politika ingatag és átláthatatlan. Am legfőképpen gazdasági, biztonsági és vallási okok akadályozták Törökország felvételét az EU-ba.

Sokak csodálatára 1999 decemberében, Helsinkiben az Európai Tanács Törökországot a tagság várományosának minősítette. Ez új fejezetet nyitott Törökország és az EU kapcsolatában annál is inkább, mert 1997-ben Luxemburgban Törökország felvételi kérelmét vita nélkül elutasították. Törökország határozottan tiltakozott a döntés ellen, és Görögországgal azonos, diszkriminációtól mentes elbírálást követelt. A kérdés feloldására